

23. neděle v mezidobí

ANGELUS

8. září 2019

Číslo 36.

Ročník XIV.

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín

Jsi spravedlivý, Hospodine, a správné je tvé rozhodnutí; jednej se svým služebníkem podle svého milosrdenství.

1. čtení: Mdr 9,13-19 2. čtení: Flm 9b-10.12-17

Ev.: Lk 14,25-33

**Žl 90 Pane, tys nám býval útočištěm
od pokolení do pokolení!**

KŘEHKÉ DÍLO

KŘEHKÉ MATKY TEREZY

Matka Tereza nepřišla s nějakým předem připraveným gigantickým „projektem“ na papíře, který by následně realizovala. Ale začala krok za krokem naplňovat to, co poznala jako své životní poslání. Ve spojení s Bohem tak mohlo vyrůst dílo obrovských rozměrů. V tom všem ale Matka Tereza prožívala vnitřní křehkost, temnotu a slabost...

Sestra Tereza se před Vánocemi roku 1948 (ve svých 38 letech) vydala do zchátralých domů a chatrčí v úzkých uličkách Kalkaty. Politická situace nahnala do města davy zoufalých lidí. Všude, kam se podívala, jim chybělo jídlo, oblečení, léky. Mnoho jich přespávalo na železničních nádražích, na březích řeky, na chodnících, nebo kdekoliv, kde našli místo. Většina z nich přežila díky žebrání; někteří leželi na ulicích a čekali na smrt. Vyvařovny polévek a bezplatné ošetrovny, které zřídila městská správa, byly přeplněné.

Protože jediné, co sestra Tereza dobře uměla, bylo učení, rozhodla se zřídit venkovní školu. Věděla, že ve městě byly tisíce dětí, kterým se nedostávalo žádného vzdělání. Skutečnost, že neměla ani lavice, ani židle, dokonce ani tužky nebo peníze na jejich nákup, ji nemohla zastavit. Bůh se postará.

První den školy usadila skupinku dětí na zem před sebou a začala je učit dětské říkanky a bengálskou abecedu, kterou psala klacíkem na zem. Dávala jim také lekce praktické hygieny, kdy jim ukazovala, jak se mýt a česat. Zpráva o ní se rychle roznesla a každý den k ní přicházelo víc dětí. Brzy začala hledat nějakou budovu.

Trochu peněz, co měla, postačilo na pokrytí nájmu dvou malých chatrčí.

Jako stravu jim v poledne dávala mléko a ti, kteří docházeli pravidelně, dávali pozor a udržovali se v čistotě, dostávali za odměnu kostku mýdla. O několik let později poznamenala, že pro některé z dětí to bylo pravděpodobně první mytí, kterého se jim v životě dostalo.

V deníku, který si tehdy psala, se nachází zápis: „Potkala jsem N., který mi řekl, že doma nemají nic k jídlu. Dala jsem mu peníze, které jsem měla na lístek na tramvaj, všechny peníze, co jsem měla, a šla jsem domů pěšky.“

Jestli mělo její dílo uspět, potřebovala další ženy rozhodlané jako ona. Kdo by ale byl ochoten věnovat svůj čas pomoci druhým a nemít za to žádné peníze? Odpovědi byly některé její dřívější žákyně.

Jednoho dne roku 1949 ji Michael Gomes nabídl jedno patro svého trojpodlažního koloniálního domu na ulici Creek Lane, které bylo prázdné. Jeho nabídka byla s povděkem přijata. Když se sestra Tereza nastěhovala, přinesla si s sebou jen bednu, kterou užívala jako stůl, kufr, krabice a židli.

O několik týdnů později se v domě v Creek Lane objevila Subhášini Dášová, jedna z jejích bývalých žákyň ve škole Panny Marie, a řekla sestře Tereze, že se k ní chce přidat. Následující měsíc se k nim připojila další tři děvčata. Vzhledem k tomu, že dívky byly velmi mladé, není možná až tak překvapivé, že rodiče s nimi jejich zápal pro službu chudým nesdíleli.

Sestra Tereza začala své následovnice učit všechno, co se nedávno naučila v nemocnici v Patně: jak umývat nemocné, jak čistit rány, obvazovat je a podobně. Byla však přesvědčena, že jejím prvořadým úkolem je pomoci každé z nich k tomu, aby rostla jejich láska k Bohu a zral jejich modlitební život. Brala je na mši do kostela svatě Terezie a zařídila jim katechetické lekce.

Musela ale teď najít i způsob, jak získat peníze, jídlo, oblečení a všechno ostatní, co její sestry potřebovaly.

Někteří lidé, kteří se vydávají pomáhat chudým a znevýhodněným, to dělají z humanitárních důvodů. Prvotním cílem sestry Terezy však byla služba Ježíši Kristu, který se, jak věřila, skrývá v tvářích trpících lidí. Slovo „žizním“, které Ježíš vyslovil na kříži, když umíral, se mělo stát jakýmsi mottem kongregace. Sestra Tereza byla od počátku skálopevně přesvědčena o tom, že dílo by nemělo být důležitější než Ježíš Kristus. Když vysvětlovala důvody, pro něž dílo začala, natáhla ruku, postupně rozevírala dlaň a na každém prstu ukazovala jedno slovo z věty: „Pro mě jste to udělali“, což byla Ježíšova evangelní slova, zdůrazňující, že když se staráme o chudé, nemocné a zavržené, staráme se také o něj.

Protože se v Indii mluví desítkami jazyků, rozhodla se Matka Tereza, že oficiálním jazykem kongregace bude angličtina. Rozhodla se také, že kromě tradičních slibů chudoby, čistoty a poslušnosti budou její sestry skládat čtvrtý slib lásky.

Teď už sestry nosily prosté bílé sári s modrým lemováním, dlouhý bílý hábit, kříž přišpendlený na rameni a sandály naboso. Jejich přesně stanovený denní režim se podobal režimu mnoha tehdejších řádů. Vstávaly ve 4:40 a po mši, modlitbách, snídani a domácích pracích vycházely do ulic pomáhat chudým, jak jen mohly. Cestou se modlily růženec. Do kláštera se vracely ve 12:30 na oběd. Pak následovala duchovní četba, rozjímání a chvíle modlitby adorace v kapli. V 16:30 se vracely do ulic a na večeri přišly v 19:30. Po modlitbě nešpor uléhaly k spánku. Světla se zhasínala a „noční mlčení“ začínalo ve 21:45.

Matka Tereza však často zůstávala do pozdních hodin vzhůru a skloněná nad stolem psala dopisy. Pravděpodobně také potřebovala čas přemýšlet o tom, jak se řád a především každá sestra vyvíjejí a jestli některá z nich nepotřebuje pomoci v nějakých zvláštních záležitostech. Kongregace přežívala ze dne na den. Spoléhalo na almužny, které si sestry vyprosily, a dary od dobrodinců. Byly okamžiky, kdy jim nestačilo jídlo nebo kdy neměly olej na vaření.

Indické noviny a časopisy začaly o této podivné, ale inspirující evropské řeholnici z Kalkaty otiskovat články. Jedním z důsledků bylo, že se lidé, včetně zdravotních sester a lékařek, nabízeli jako dobrovolní pomocníci.

Za vnější sebedůvěrou a zápalem však Matka Tereza bojovala s pochybnostmi o Bohu a své víře. Věděl o tom jen její zpovědník, otec Van Exem, a arcibiskup Périér. Osmnáctého března 1953 arcibiskupu Périérovi napsala: „Ve mně je tak strašlivá temnota“.

Kvůli rychlému rozrůstání kongregace dal Michael Gomes Matce Tereze další patro svého domu. Koncem roku 1952 však tyto prostory byly pro dvacet sedm sester neúnosně malé. Začaly se modlit za to, aby jim Bůh

našel větší domov. Jeden úředník v důchodu chtěl opustit svůj trojpodlažní dům na rušné ulici Lower Circular Road. Když se onen úředník doslechl o díle Matky Terezy nabídl jí svůj dům k prodeji. Protože Matka Tereza neměla žádné peníze, bylo na arcibiskupu Périerovi, aby jí je půjčil. V únoru 1953 se sestrami opustila Creek Lane a dům na Lower Circular Road se stal mateřincem a ústředím kongregace.

Matka Tereza už založila mnoho škol, kde se neplatilo, ale chtěla, aby prvním větším projektem byl domov pro lidi umírající na ulicích. Nemohla problém umírání na ulicích v Indii vyřešit celkově, ale aspoň mohla poskytnout péči a lásku některým z těch, kdo byli zanecháni bez pomoci.

Mluvila s radním, který měl na starosti zdravotnictví. Její nápad na něj zapůsobil a vzal ji na druhou stranu Kalkaty. Když se dostali ke chrámu bohyně Káli, vzal ji do dlouhé, nabílené, opuštěné jednopodlažní budovy. Matka Tereza se rozhlédla a uznala, že je to dokonalé místo. Pojmenovala ho Nirmal Hridaj (v bengálštině to znamená „čisté srdce“) – Domov pro umírající chudé.

Se sestrami začala chodit po ulicích a sbírat umírající. Někdy je přivázely do domova – na trakaři! Někteří z nich trpěli podvýživou, jiní byli nemocní. Později je vozila sanitka. Matka Tereza trvala na tom, že všichni museli být nejprve dovezeni do nejbližší nemocnice. Pokud je nemocnice nepřijala, byli umístěni v domově. Podmínky v Nirmal Hridaj byly sice primitivní, ale ti, kdo tam zemřeli, alespoň umírali s vědomím, že se o ně někdo stará a má s nimi soucit.

Když Matka Tereza vysvětlovala, že není sociální pracovnice, řekla o těch, kdo byli přijímáni do Nirmal Hridaj, toto: „Pomáháme jim, aby mohli zemřít s Bohem. Pomáháme jim, aby mohli Boha poprosit za odpuštění. Aby se s Bohem mohli usmířit podle své víry.“

Vědomí, že budovu vedle jednoho z nejposvátnějších hinduistických míst obývají křesťané, vyvolávala hněv těch, kdo byli přesvědčeni, že hlavní důvod jejich přítomnosti je obracení hinduistů na křesťanství. Nebylo to dobré. Házeli na sestry kameny a Matce Tereze dokonce někdo hrozil smrtí. Jeden z radních požadoval, aby sestry z Kálígátu odešly a našly si jiné místo.

Domov navštívil i policejní komisař. Těm, kdo si stěžovali, údajně odpověděl: „Řekl jsem, že se této cizinky zbavím a také to udělám, ale nejprve musíte získat své matky a sestry, aby dělaly, co dělá ona.“

Jednoho večera si Matka Tereza všimla davu, který se shromáždil před chrámem. Když vyšla, uviděla, že uprostřed lidí leží na chodníku nějaký muž. Okolostojící si mysleli, že má choleru, a nikdo se ho neodvažoval dotknout. I přes varování ho Matka Tereza se sestrami vzaly a odnesly do domova. Ukázalo se, že onen muž byl knězem z chrámu bohyně Káli.

Zdá se, že péče sester o tohoto kněze, který brzy zemřel, skoncovala s pomluvami, podle nichž byly Misionářky lásky zapojeny do tajných konverzí hinduistů. Když kdosi poznamenal, že Matka Tereza měla štěstí, že ji nikdo nezbil nebo nezastřelil, řekla, že je připravena pro Boha zemřít.

Když vyprávěla o lidech, kteří k ní přicházejí pro pomoc, řekla Matka Tereza jednomu knězi: „Je to Kristus, o kterého pečujete v chudých. Rány, které umýváte, jsou jeho rány, vředy, které čistíte, jsou jeho vředy, údy, které obvazujete, jsou jeho údy. Dívejte se dál a hlouběji, slyšte Ježíšova slova, která řekl kdysi dávno; platí i dnes: 'Co děláte pro toho mého nejposlednějšího, děláte pro mě.'“

Pomáhat přicházelo stále větší množství dobrovolnic, včetně několika žen z kalkatské smetánky. Kromě toho, že Matka Tereza burcovala svědomí lidí, také svými skutky zpochybňovala hinduistický kastovní systém, který se na některé lidi díval jako na více či méně bezcenné.

Přes všechnu práci a nezlomné přesvědčení, s kterým před lidmi mluvila o Bohu, však Matka Tereza stále zakoušela úzkost z toho, co popisovala jako „hlubokou temnotu a opuštěnost“ a „hlubokou osamělost“.

www.vira.cz

O H L Á Š K Y

V sobotu 14. IX. ve 13⁰⁰ hod. budou ve farním kostele sv. Šimona a Judy ve Špičkách sezdáni slečna Veronika Pajdlová z Bystřice pod Hostýnem a pan Petr Řeháček z Bystřice pod Hostýnem.

Přejeme do společné cesty životem stálé Boží požehnání, ochranu a pomoc.

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 8. 9. do 15. 9. 2019

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
23. neděle v mezidobí 8. 9.	Hustopeče	8:00	Za Marii Pavlicovou, živou a † rodinu
	Špičky	9:30	Za živé a † farníky
	Bělotín	11:00	Za † rodiče a sourozence a dvo
	Dub	15:00	Za živé a † farníky a občany Dubu
Pondělí 9. 9. <i>sv. Petr Klaver</i>	Špičky	17:30	Za † Miroslava Strnadla, rodiče, bratry, za † rodiče a dvo
Středa 11. 9. <i>sv. Emil</i>	Černotín	17:30	Za † Marii Šnejdrovou, manžela, 2 syny, 2 dcery, snachu, 4 zetě, 2 vnuky, dvo a živou rodinu
Čtvrtek 12. 9. <i>Jména Panny Marie</i>	Bělotín	17:30	Za † tatínka Vojtěcha Kociána, za živou a † rodinu a dvo
Pátek 13. 9. <i>sv. Jan Zlatoústý, památka</i>	Hustopeče	18:00	Za † rodiče Šubovy, Hrabovy, vnuka Luďka, za dar zdraví a ochranu PM Za Milana Jalůvku, rodiče a živou rodinu
		19:30	Studentská mše svatá
Sobota 14. 9. <i>Povýšení sv. kříže, svátek</i>	Špičky	17:30	Za † Josefa Sūkala, rodiče z obou stran a živou rodinu
24. neděle v mezidobí 15. 9.	Patrocinium Hustopeče	8:00	Za živé a † farníky a občany Hustopeč
	Černotín	9:30	Za † Ludmilu Porubskou, manžela a † sourozence
	Bělotín	11:00	Za bratra Gustáva Maláta a jeho syna
	Hustopeče	15:00	<i>Svátostné požehnání</i>

Ohlášky:

- ✖ Původní oltářní obraz Panny Marie Pomocnice z kaple v Dubu bude slavnostně přenesen zpět v neděli 8. IX. a pak bude mše svatá.
- ✖ Ekonomická rada farnosti Hustopeče se sejde v pondělí v 19 hod. na faře v Hustopečích.
- ✖ Předhodový úklid kostela v Hustopečích bude v úterý 10. 9. v 8⁰⁰ hodin. Kdo můžete, přijďte.
- ✖ Zájemci o přijetí svátosti křtu z řad dospělých ať se přihlásí u P. Františka.
- ✖ V letošním školním roce budou děti opět sbírat kartičky k jednotlivým nedělím. Metodiku k obrázkům si můžete najít na internetových stránkách: <https://www.katechetiolomouc.cz/news/metodika-ke-kartickam-na-nedele/>

Tel. na faru: mobil: 733 741 614

 Webové stránky farnosti: www.ihustopece.cz/farnost/